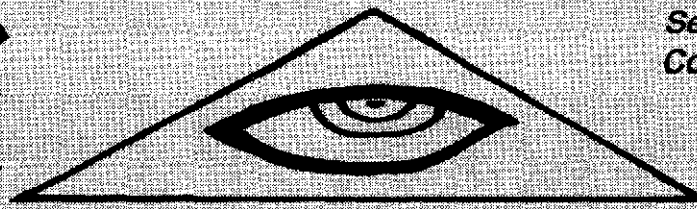

El Triangle Carlí

Seleccions de la
Comarca Carlina
Pro Fides
Supra Montes

Quousque tandem abutere, Democratia, patientia nostra? Quamdiu nos etiam furor iste tuus eludet?

CRONIQUE INFERNALS

Resum del publicat:

El general de brigada Antoni Borges, que campava pels voltants de Vilanova de Meià, és sorprès per les operacions del coronel Niubó, que l'ataca a la vegada que amb habilitat li talla la retirada. El carlí es pot escapar, però quan torna a Meià és enxampat i afusellat per ordre del capítol cristià.

Borges ven la seva ànima a Satan a canvi de fer del cretí del seu fill un digne guerriller. Convertit en fantasma l'executat capítol legitimista, s'esforça a ensenyar l'ofici al seu noi.

La condemna de n'Antoni Borges o l'errar fantasmagòric d'un pare

A primers de maig els Borges eren entre les tropes carlines que formaven part del sistema defensiu que desplegà el general Royo per tal d'evitar que l'exèrcit cristià, comandat pel Baró de Meer, aconseguís auxiliar el destacament liberal que encara resistia el setge dels absolutistes a la ciutat de Solsona. Feia setmanes que repel·lien els homes de Tristany, que ja controlava tota la població a excepció del convent de monges del carrer Llobera.

El comandant general legitimista es va adonar dels moviments planejats per de Meer i ordenà avançar a quasi tota la tropa. Antoni Borges, gràcies a la seva condició espectral, coneixia les intencions i els plans de l'estat major.

Als germans Borges els preocupava que, tal i com s'havia disposat l'exèrcit, el general de divisió Sobrevies era una peça clau per a l'èxit de la maniobra, i no era cap secret per a ningú l'antagonisme de "El Muchacho" amb el comandant suprem de les forces carlines. Segons el fantasma, aquest fet no els havia de preocupar gens; per contra, sí que l'inquietava que la seva brigada fos en l'emplaçament per on atacaria el coronel Niubó. Casualment es compliren els desigs del difunt militar, i mentre que el baró atacava els soldats d'Ibáñez a Vallfèria la columna del coronel es desplaçava en direcció a les Birlotes.

Els governamentals s'apoderaren de l'Estany de Lloberola, el mariscal Royo s'entestà a fer-los recular d'aquelles posicions i llançà set batallons sobre l'indret.

Castell dirigia el contraatac i entre aquella tropa hi havia les brigades del Ros d'Eroles, i per tant els Borges.

El químic patriarca de la nissaga avançava entre els carlins amb la seva horripilant cavalcadura i amb ànim de revenjar-se del cap isabelí que el féu executar.

Aquell esperit fantasmagòric era realment una imatge espantosa i ben segur que si hagués pogut ésser vist pels soldats enemics, s'haurien batut en retirada sense dubtar-ne. Però la cavalleria i les baionetes, encara que menys, també tenien un aspecte horrorós. Després de la primera violenta

topada l'adversari es retirà. El pànic i el terror s'apoderaren del regiment cristià, que fugí precipitadament cap a Sanauja.

Borgetes, seguint les ordres del seu superior, encalçava l'adversari quan el seu pare li digué: -Per què escomets aquests desgraciats?

-Es el manat -respongué l'hereu-.

-El coronel i uns quants homes s'han amagat a casa de l'Estany -replicà neguitós-.

-I què? -respongué amb mala folla-. Les ordres són per obeir-les.

-Però escolta -li suplicà-, allà hi ha aquell mal parit...

-Per mi com si se la repinpunfla -contestà de mala manera-.

-Si el mates jo podré marxar... -li suggerí-.

En Josep se'l mirà als ulls. -Sí?... està bé, anem a donar-li un què entendre a aquest traïdor.

La casa era encerclada, no hi havia escapatori possible per als assetjats. Tots els contingents esperaven el moviment de l'altre.

Els progressistes es decidiren a sortir a la baioneta; els carlins caigueren sobre d'ells amb ràbia i ferocitat. En pocs minuts anihilaren l'escamot. En Miquel empaitava el cap dels liberals, que s'entrebançà i caigué al peu d'en Borgetes. Intentà aixecar-se, però va rebre un cop de sabre a la cara. De nou a terra, Antoni Niubó encara pogué incorporar-se amb el rostre ensangonat i desfigurat. Va veure els tres Borges davant seu.

Que el diable s'emporti la meua ànima a les tenebres a canvi que els Borges siguin maleïts -proferí el moribund, abans que les armes de l'enemic no el mutilassin més-.

Epíleg

Aquella aparatosa derrota liberal no va pas significar la victòria de la batalla. El Llarg de Copons no va poder contenir el Baró de Meer ni amb l'ajut d'en Tristany. Aspiroz va sortir de Cardona sense que en Sobrevies fes res per barrar-li el pas. Els cristins entraren a Solsona, però la seva situació era compromesa, envoltats pels carlins. L'abandonaren després d'incendià-la.

La malastrugança del coronel es complí. Dos anys més tard, prop del mateix lloc on es formulà la maledicció, Miquel caigué en l'aferissada lluita per evitar que de Meer pogués abastir l'assetjada ciutat de Solsona.

Josep ascendí a coronel, participà en la Segona Carlina com a general de brigada, passà després a les lluites d'Itàlia al servei de Francesc II de Nàpols. A Calàbria capitanejava les guerrilles legitimistes. Quan ja s'havia oblidat de la maledicció fou capturat i afusellat pels liberals italians.

Antoni Borges i Niubó es cremaren als inferns, i encara que el vell general aconseguí que li respectessin el grau i el tractament, Satan no ha volgut signar mai el conveni d'Eliot.

Professor Ximenes del Osobuco

Llarg de Copons.- Remon amb què era conegut en els ambients carlins el general Ibáñez.

Les Bases de Queralbs

Decebedor. La interessada filtració a la premsa d'un suposat esborrany de programa ideològic del Molt Més Que Honorable, és una prova evident de les desfetes que poden provocar alguns nouvinguts als cercles carlins del poder.

Ara que el mal ja és fet i l'enemic prou previngut, és hora d'abandonar les tebieses i proclamar des d'aquesta pàgina i amb el front ben alt la nostra paternitat envers aquest document. Nosaltres, carlins de soca-rel, som els autors d'aquests vint folis!

Des que ens vam adonar en el rictus carismàtic de l'Honorable Pujol de certes vel·litats pactistes amb elements clarament demòcrates i obertament lliurepensadors, la maquinària ideològica carlina començà a desgarnar idees, a amanyagar conceptes, a arrodonir rodolins i a elaborar calladament el que seran les bases formatives i el mirall de futur del nou "Homo Catalaunicus". Un cop elaborada aquesta proposta programàtica només calia introduir-la pel conducte correcte en la bonhomia de l'Honorable. No va ésser gens fàcil. Es requeria gran habilitat, serenitat i precisió, virtuts de què gaudeix el nostre emèrit correligionari Eximenis de l'Ossobuco que, fent gala dels seus dotes parapsicològics, féu aparèixer entre la quietud i placidesa de les boscuries muntanyivols de Queralbs els ectoplasmes dels bisbes Ricard M.^o Carles i Torras i Bages, així com els dels mossens Cinto, Fenosa i Torradabella, el del conseller Dencas i el del general Savalls. Eren a mitjans d'agost. Queralbs sencer dormia la migdiada. En tot el poble només una ànima sensible i preocupada distreia l'estona escalivant una patata al redós de la llar de foc. De sobte, entre el cant dels ocells i dels rossinyols que van a França, se senti una coral que entonava...

"Per vostra Nació Sagrada
Honorable Redemptor,
perdoneu l'ànima cordada
d'aquest poble pecador..."

L'Honorable Pujol posà la patata sobre la taula i, calçant-se les velles xiruques, sortí al jardí. Lluny, per sobre el salze, es veia una mena de llusor i el cant continuava...

...Sagrada,
Honorable Redemptor,
perdoneu...

-Qui em demana? -cridà Pujol, acostant-se al salze-.

-Jordi, agenolla't per escoltar el missatge que et portem -digué l'ectoplasma més petit, que vagament recordava en Torras i Bages-.

-Verge Santíssima! Si són en Torras, en Ricard M.^o, en Fenosa, Savalls i aquests altres que ara no recordo... Oh senyors! Jo no sóc digne que entreu en la meua morada, però digueu-ho tan sols de paraula i serà salva la meua ànima...

-De paraula i per escrit -respongué mossèn Torradabella-. En aquests vint folis tens conden-

sada la teua obra de govern, el teu "Programa 2000". S'ha fet seguint els dissenys del Legítim i és conseqüència del recte camí del Carlisme. En ells trobaràs degudament explicada la manera d'infiltrar-se en els centres de Poder, controlant la Societat Civil i les seves entitats, l'Educació, la Informació i el Sistema Econòmic.

-Però vint folis... No tindreu un resum sucint...?

-Vint folis per començar -l'escribassà Savalls-, i aquesta tasca que se t'encomana ha d'ésser enllestida la primavera del 1992, o hauré de pensar a suggerir al Legítim un altre candidat a Honorable.

-Però si només queden vint mesos!

-Exacte -afirmà Torras i Bages-. D'aquí a vint mesos celebrarem el centenari de les Bases de Manresa, símbol de la nostra essència i de la permanència del nostre pensament carlí. Serà el març de 1992, any que, segons els desvetlla la psichistòria, serà determinant per a la reinstauració plena del Carlisme a Catalunya. Com que la història no és res més que una sèrie d'èlipsis concèntriques, recorda, Jordi, que la Unió Catalana, promotora de les Bases, fou un moviment polític que es constituí a Barcelona el 1891 i que aglutinava agrupacions i associacions carlines catalanistes. Talment com ara, cent anys més tard, una plataforma d'agrupacions i associacions formada per Omnium Cultural, l'Ateneu Barcelonès, el Comitè Olímpic Català, Justícia i Pau i la Fundació Bofill, han iniciat una campanya per assentar les bases d'una autèntica Carta de Sobirania de Catalunya. Aquesta Carta de

Sobirania només podrà aconseguir-se si prèviament relancem moralment Catalunya, rearmant-la amb un catàleg d'intencions nacionals que impregnin les essències de la nostra tradició i del nostre sentiment carlí. Aquests vint folis que tu escamparàs entre els teus consellers i partidaris són el pal de paler d'aquest rearmament moral previ, just i necessari.

-Senyors, ara he vist la llum, i he comprès el sentit místic del vostre cant. La nostra Nació Sagrada necessita un Honorable Redemptor. Aniré per feina. Senyors, bona tarda.

I empenyent contra el seu cos els vint folis, l'Honorable Pujol escampà la bona nova.

Com veieu, el Carlisme avança imparablment. El 92 serà nostre!

Ausies Marx

Guia Esoterica del Boletaire

II^a lliçó

L'abillament

A vós, que des de fa anys anheveu trobar un rovelló, potser us semblarà una beneiteria aquesta qüestió.

D'un temps ençà, a la tardor els boscos profífics en el preuat fong es veuen envaïts per una he-

terogeneïtat de matisos que no són pas els habituals contrastos cromàtics de les diferents espècies d'arbres que creixen en aquestes contrades.

És la irrupció dels cercadors que vesteixen xandall i calcen sabatilles esportives. Es tracta d'unes peces pensades per a l'esport i no gaire adequades per a la nostra comesa. La seva essència fa que es tracti d'una indumentària amb una funcionalitat concreta. En primer lloc representa el paper primitiu de delimitació tribal inherent al joc, per tant

d'abús de coloraines llampants i estridents. Folgada, permet una gran mobilitat, però és poc apropiada per moure's entre mates, bardisses i branques. Confeccionada amb cotó, absorbeix la transpiració del cos, però és de poc abric.

Tampoc no s'ha d'exagerar la nota i engiponar-se uns pantalons "rociatore" amb una butxaca per portar-hi el piolet, ni calçar aparatoses botes de muntanya i embolcallar-se el coll amb un fular.

La roba més apropiada per a la nostra tasca és una

camisa de franela, si pot ser de quadres; és una peça calenta i lleugera; pantalons de pana o jeans que siguin ajustats, i per calçar res millor que la "Xiruca", tan tendrament lloada i enyorada en els cants dels minyons escoltes.

Abillats així potser continuareu sense trobar cap bolet, però aconseguireu que els pagesos no es mofin de vosaltres i, mimetitzats amb el paisatge, passareu desapercebuts si torneu de buit.

L'Observador Digest